

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BINDER, IRINA

Fluturi / Irina Binder. - București : Bookzone, 2023

4 vol.

ISBN 978-630-305-163-5

Vol. 4. - 2023. - ISBN 978-630-305-166-6

821.135.1

IRINA BINDER

Fluturi

Volumul 4

Redactor: **Ana-Maria Niculae**
Grafician copertă: **Cezar Mandă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2023, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Capitolul 1

Atunci când iubești pe cineva, când i-ai dăruit sufletul tău, când doar el este în inima ta, atunci când în îmbrățișările sale simți alinare și împlinire, te simți în siguranță și împăcat cu toate, bune sau rele, știi că ești pregătit să înfrunți toate provocările vieții, pentru că nu ești singur. Lângă tine, cu tine, este omul acela, care te completează, cel care aduce pace, fericire și armonie în viața ta. O simplă îmbrățișare îți poate alina toate dorurile, îți alungă toate temerile și te poate face să crezi că strângi toată lumea la pieptul tău, că ai tot ce e mai de preț în viață, că ești cel mai important, mai puternic și mai împlinit om de pe pământ.

În clipa în care Robert m-a îmbrățișat, după atâtea luni în care am fost despărțiți, m-am simțit din nou împăcată, împlinită și parcă am uitat, dintr-odată, tot ceea ce m-a întristat până atunci, toată depărtarea de cei dragi, toată suferința pe care o trăisem în lipsa lor, toată singurătatea. În brațele lui calde și primitoare, uitasem mai ales durerea pe care mi-o provocasem singură atunci când luasem decizia de a pleca departe de tot ceea ce fusese viața mea, încât el să fie liniștit, să-i fie bine.

Îl iubeam mai mult decât am crezut vreodată că aș putea să iubesc pe cineva, iar cele câteva luni în care nu am știut nimic despre el nu m-au ajutat să-l uit și nici să-l iubesc mai puțin. Dar asta știam deja, avusesem tot timpul din lume, în singurătatea mea forțată, să înțeleg toate astea.

Trebuia să aflu cum ajunsese în Germania, cum mă găsisese, cum de stătea în apartamentul de lângă mine. Eram

nerăbdătoare să aflu ce i-a spus lui Matei atunci când a plecat de acasă și cât timp avea de gând să rămână în Germania, de aceea, printre lacrimi de bucurie, sărutări fierbinți, cuibărită în brațele lui, am început să-l întreb. Voiam să știu ce făcuse, cum trăise fără mine, ce simțise și, mai ales, dacă și cât mă mai iubea...

— De ce ai venit atât de târziu? Cum ai putut trăi fără mine atâta timp?!

— Dar tu cum ai putut să-mi faci asta, să fugi ca o lașă și să mă lași atât de singur?

M-am așezat pe canapea și el m-a îmbrățișat.

— Nu-mi mai reproșa nimic, i-am spus posomorâtă. Știi bine de ce am plecat.

— Of, Irina, tu o să mă omori într-o zi! Ai idee cât am suferit?

— Îmi imaginez. M-ai urât, așa-i?

— În ziua în care am aflat că ai fugit, da, te-am urât din tot sufletul. Niciodată nu am fost mai supărat și mai furios pe tine și mi-am jurat că te voi urî toată viața.

— Și acum? Mă mai urăști? m-am alintat eu, cu o privire vinovată.

— Încă sunt supărat pe tine. De ce ai fost atât de crudă și nu m-ai sunat măcar?

— Te-am sunat o dată, o singură dată. Apoi am considerat că ar fi mai bine să te las să mă uiți.

— Știi, la un moment dat m-am așteptat să facem schimb de roluri, să mă pedepsești pentru toată povestea cu Prietenul imaginar și să mă suni în fiecare seară, doar să mă auzi. M-ar fi ajutat să-mi dai măcar atât, mă crezi? Să-ți pot povesti tot ce simt, să nu sufăr de unul singur.

— M-am gândit și eu la asta, dar nu aș fi rezistat să te aud și să nu-ți vorbesc. Eu nu sunt la fel de tare ca tine.

— Serios? Ai fugit în lume și te-ai ascuns de mine, ai stat câteva luni fără să mă vezi și fără să mă auzi măcar! Care dintre noi este mai puternic?

— Eu sunt doar mai curajoasă, dar nu și mai puternică. Am suferit enorm, să știi, cât pentru zece vieți.

— Observ că mi-ai furat hanoracul.

Mi-a aranjat o șuviță de păr și m-a sărutat.

— Mi l-am însușit, nu l-am furat. Nu ai observat până acum că-ți lipsește?

— Doar tu mi-ai lipsit, cred că nu am mai observat nimic altceva. Dar de ce mi l-ai luat?

— Pentru că, sub acest hanorac, a bătut inima ta și am vrut să-l am.

— Doamne, Irina... Ce-mi faci tu mie!

L-am sărutat și mi-am dat jos hanoracul, apoi m-am lipit din nou de pieptul lui și mi-am sprijinit capul de umărul său. Toate întrebările mi se învălmășeau în minte – voiam să aflu tot, să știu tot și, astfel, să anulez toate acele luni în care fuseserăm despărțiți și să simt, măcar în acest fel, că am trăit alături de el în tot răstimpul cât am fost departe unul de altul.

Iar el – Doamne, ce fericire – mă adora! Nu reușise să uite dragostea pe care o simțea pentru mine, cu toate că încercase din toate puterile să-mi respecte decizia de a pleca și astfel să mă dea uitării, numai că i-a fost imposibil. Mi-a mărturisit că avusese momente când senzația că nu poate să respire fără mine îl copleșise, așa că hotărâse că a venit timpul să se rupă cu totul de viața lui de până atunci, să se mute definitiv cu mine, să fim împreună. Era momentul să pună punct tuturor ascunzișurilor, să-și asume relația noastră, să înceapă o viață alături de mine și departe de familia lui.

— Lui Matei ce i-ai spus? Unde știe că ești?

— Deocamdată știe că am o iubită în Germania și că am plecat să o vizitez.

— Deci nu i-ai putut spune despre noi...

— Nu, cu atât mai puțin după plecarea ta. Nu se află tocmai într-o stare bună. Știu că poate mă consideri un laș, dar, dacă i-aș fi spus acum, i-aș fi făcut mult rău.

— Nu te consider laș. Înțeleg. Nu vreau să-i facem niciun rău, ți-am și spus asta. De aceea am și luat decizia să

plec, pentru că mi s-a părut că să renunț la tine, să nu te îndepărtez de familia ta și să nu-l rănesc nici pe el ar fi calea cea mai cinstită.

— Dar îi voi spune, nu am de gând să amân prea mult. Nu mai pot, Irina! Fără tine nu mai pot trăi, am înțeles asta. Prefer să trăiesc fără ei.

Am încercat să-mi imaginez din nou, pentru a nu știu câta oară, reacția lui Matei atunci când ar fi aflat că eu și Robert ne iubim. Cu siguranță, s-ar fi simțit trădat și probabil că ar fi încercat să se răzbune pe mine, convins că doar am vrut să îl îndepărtez de fratele și, totodată, cel mai bun prieten al său, ca să mă răzbun pentru tot ce mi-a făcut. Nu-mi puteam imagina un Matei înțelegător și înțelept, care să poată accepta că eu și fratele lui ne-am îndrăgostit unul de celălalt, ba chiar încă dinainte să-l cunosc pe el, și că nimeni nu e vinovat pentru asta, pur și simplu s-a întâmplat să simțim astfel. Și, cu toate acestea, nu-mi era teamă de ceea ce ar fi gândit și, mai ales, ar fi simțit Matei pentru mine, de ura lui și de vreun rău pe care ar fi putut să mi-l facă, ci doar de faptul că s-ar fi putut supăra pe Robert, că i-ar fi îndepărtat pe toți de el, jucând rolul de om trădat de fratele său. Nu suportam ideea de a-l vedea pe Robert pus la zid și condamnat de toți cei pe care-i adora, de oamenii pe care-i iubea atât de mult și așa de profund, încât se sacrificase ani de-a rândul doar ca să nu-i facă să sufere. Pierduse o dată o familie, nu-l puteam lăsa să mai treacă printr-un asemenea supliciu.

— N-aș putea trăi știind că din vina mea oamenii pe care-i iubești te detestă, i-am spus oftând, sprijininindu-mi capul de umărul lui. Nu vreau să-ți încarc sufletul cu sentimente de vinovăție, nu vreau să te izolez. Nu pot și nu vreau asta pentru tine, nu meriți să suferi.

— Crezi că fără tine sufăr mai puțin? Nu mă vor detesta, Irina. Când vor afla, da, se vor supăra, dar, cu timpul, vor înțelege și vor accepta, mi-a zis el liniștit, împăcat cu toate.

— Poate că vor înțelege, dar nu te vor mai iubi, te vor privi mereu ca pe un trădător, iar eu nu vreau să-ți iau dragostea și prețuirea tuturor. Meriți iubirea și respectul lor, le-ai câștigat într-o viață întregă în care ai renunțat la multe pentru a le arăta cât sunt de importanți pentru tine, cât de loial și devotat le ești. Eu, oricât de mult te-aș iubi, nu voi putea compensa lipsa familiei și a oamenilor dragi din viața ta.

— Și-atunci, ce e de făcut? Renunți la mine? se posomorî el dintr-odată.

— Nu pot renunța la tine, Robert. Ești în inima mea, înțelegi? l-am liniștit eu. Ne vom iubi, dar pe ascuns, i-am spus hotărâtă. Dacă și tu ești de acord, desigur.

— Cum așa? Tu aici, iar eu în România? Ce fel de relație sănătoasă și normală e asta? m-a întrebat el cu tristețe.

— Nu. Voi veni și eu în România, mă voi întoarce acasă, mă voi muta înapoi la Brașov și ne vom întâlni atunci când se va putea.

— Ești capabilă să accepți o asemenea relație? Ai nevoie de mai mult, Irina. Meriți mai mult. Și eu merit mai mult de-atât, nu pot să trăiesc doar fragmente dintr-o viață alături de tine, nu e drept față de noi și față de ceea ce simțim unul pentru celălalt.

— Nu am de ales, sigur că accept soluția asta, doar eu am propus-o. Înțelege că nu voi fi niciodată fericită dacă te despart de ai tăi. Și nu e mai bine să avem momente de fericire, chiar și răzlețe, decât să trăim împreună în nefericire pentru că te-am îndepărtat de familie?

Câteva clipe am stat tăcuți, îmbrățișați, gândindu-ne amândoi dacă ar fi posibilă o relație așa cum îi propuneam eu, ce ar implica asta, inclusiv la nivel emoțional, nu doar ca rutină cotidiană.

— Nu suntem nici primii și nici ultimii care se iubesc în secret, l-am încurajat eu să privească optimist soluția mea de compromis. Asta este singura noastră șansă. Deocamdată,

nu știu pentru câtă vreme. Poate doar un timp, poate pentru totdeauna, cine ar putea ști dinainte...

— Ești conștientă că nu voi putea fi cu tine mereu, mai ales de sărbători sau când vei merge la petreceri și la diverse întâlniri cu prietenii tăi? Poți să suporti o astfel de situație? m-a întrebat mirat, cu neîncredere și cu aceeași tristețe în glas.

— Voi putea. Sărbătorile mele vor fi atunci când vei fi lângă mine. Și pot foarte bine să merg la evenimente și neînsoțită, nu văd de ce ar fi o problemă.

— Irina, cum să-ți fac asta? Meriți o familie, meriți să ai un om lângă tine tot timpul. Tu-ți dai seama ce-mi ceri? Vreau să-ți ofer tot ceea ce meriți, vreau să fii fericită, nu să trăiești doar jumătăți de măsură din cauza mea.

— Și nu putem fi o familie dacă nu ești tot timpul lângă mine? Crezi că toți cei care sunt nedespărțiți se simt mai uniți și mai fericiți, doar pentru că stau mereu împreună? Și nu este doar din cauza ta. Dacă e să judecăm lucrurile astfel, vina ar fi mai mult a mea, pentru că eu am „îndrăznit” să mă îndrăgostesc de fratele iubitului meu. Iar tu nu trebuie să-mi oferi nimic. Doar iubește-mă și voi fi fericită, l-am asigurat eu încrezătoare.

— Te-ai gândit că lumea se va mira când te va vedea mereu singură, fără un iubit? a continuat el să-mi pună întrebări grele, crezând că voi ceda și voi renunța la ideea mea nebunească de a ne ascunde de toată lumea.

— Le voi spune că am un iubit. Voi inventa un nume și o poveste credibilă, am surâs enigmatic, ghemuindu-mă și mai mult la pieptul lui, de parcă mi-ar fi fost teamă ca nu cumva ceva, poate chiar ceea ce spuneam, să mă desprindă de el.

— Vor dori să-l cunoască, nu crezi? mi-a răspuns el sărutându-mă și mângâindu-mi părul revărsat pe spate.

— Voi evita ocaziile în care ar putea să-l cunoască. Nu sunt obligată să-mi expun intimitatea, să fac paradă cu bărbatul pe care-l iubesc și să-l scot în lume ca pe un trofeu. Fiindcă e al meu, nu al lor.

— Și cât timp vei putea face asta?

— Până la sfârșit, i-am zâmbit eu cu toată iubirea pe care știam că o simt pentru el. Dacă o persoană va merita asta vreodată, va afla cine e, dar pentru ceilalți va fi mereu un mister. Știi ceva? Nu părerea celorlalți mă preocupă. Nu datorez lumii nicio explicație. Fericirea mea nu depinde de alții și nu trebuie să-i dau cuiva socoteală în legătură cu felul în care aleg să-mi trăiesc viața. Este viața mea, nu a lor. Iar cine mă iubește, cine prețuiește prietenia dintre noi, va accepta deciziile mele fără rezerve și fără să caute să afle ceea ce eu nu doresc să spun. Sau să arăt.

Într-adevăr, și mie mi se părea o idee nebunească, nu doar lui. Poate că așa și era, dar rămânea unica șansă de a rămâne împreună fără a ne pune o lume întreagă în cap. Nici eu și nici el nu ne doream să-i rănim pe cei dragi și nici să devenim niște ticăloși în ochii familiei lui și ai prietenilor noștri, iscând conflicte interminabile și dureroase pentru toată lumea. Iar acesta a fost un argument suficient de convingător pentru a-l face pe Robert să accepte, cu mare greutate, soluția extremă, de compromis, propusă de mine.

M-am cuibărit în brațele sale, continuând să reflectez la această alegere. Aveam să regret? *Naiba știe*, mi-am zis. *Trebuie să încercăm! Va fi un test pentru amândoi.* Am închis ochii și, căzând în visare, în mintea mea au trecut anii ca o clipă și mi-am imaginat că într-un final, când toate se vor fi așezat, voi fi aici, în brațele acestea, iubind și fiind iubită.

Mai apoi, ca într-un carusel de gânduri, mintea mi-a hoinărit către prezent. *Ah, apropo de alegeri ciudățele*, mi-am zis zâmbind și am continuat întrebarea cu voce tare.

— De ce nu ai venit direct la mine și ai închiriat apartamentul de lângă? l-am întrebat amuzată de ideea lui năstrușnică de a se muta în mare secret lângă mine.

— Pentru că nu am vrut să dau buzna în viața ta după atâtea luni, după ce ai fugit de mine. Nu știam dacă mai vrei să mă vezi, mi-a fost teamă că mă vei respinge, că poate chiar

ai pe cineva și m-am gândit că voi avea nevoie de timp să te recuceresc, mi-a șoptit el sărutându-mi lobul urechii.

— Ești cel mai nebun om pe care l-am cunoscut vreodată! i-am răspuns eu răsfățându-mă, fericită.

— Cel mai nebun după tine, mi-a zis, acoperindu-mi fața cu sărutări repezi, mărunte, ca o ploaie de început de toamnă.

Capitolul 2

Am plănuit împreună întoarcerea mea în țară, mutarea înapoi la Brașov și am hotărât amândoi că el trebuia să locuiască în continuare la Snagov, alături de familia lui, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat, până când s-ar fi putut desprinde de ei, ca astfel să ne mutăm împreună.

Pentru că le spusese că are o iubită în Germania, avea motive să plece de acasă pentru mai mult timp și oricând, fără a fi nevoit să le dea explicații suplimentare.

Am hotărât să-i ascundem lui Matei faptul că m-am întors în România, iar pe Cesara și pe Oli să le vizitez pe ascuns, fără știrea lui. Nu avea niciun rost să complic o situație deja suficient de dificilă și care nu mai avea nevoie de alte încurcături.

— Pe Cesara va trebui să mă mulțumesc să o văd de la distanță, i-am spus. Nu vreau s-o învăț să se furișeze și să-l mintă pe Matei, e tatăl ei totuși. Mă voi bucura să petrec timp cu ea o dată la câteva luni, când voi veni oficial în vizită, cu știrea lui, iar el va crede că mă aflu doar în vacanță în România, am concluzionat eu, găsind că e o hotărâre cinstită și acceptabilă.

— Iubita mea, cum te gândești tu la toate și la toată lumea! Dar la tine cine se gândește? De binele tău, de fericirea ta, cine are grijă? mi-a răspuns el cu dragoste, cuprinzându-mă cu brațele și strângându-mă la pieptul lui.

— Dumnezeu, i-am zâmbit eu plutind, pierdută în îmbrățișare.

Și am lăsat în grija Lui fericirea mea, m-am încrezut că ne va ajuta să putem fi împreună fără ca din acest motiv să fim detestați de oamenii care acum ne iubeau și pe care și noi îi iubeam foarte mult.

Cu toate că, pentru mine, „acasă” nu putea însemna decât România, aproape de mama și de toți oamenii dragi, nu mi-a fost ușor să las în urmă rutina din ultimele luni și viața aceea, banală poate, dar pe care o construise prin muncă și cu efort, după plecarea de la Snagov. Iar cel mai greu mi-a fost să-mi iau rămas-bun de la oamenii care-mi deveniseră prieteni dragi.

Vecina mea a plâns când i-am spus că voi pleca, dar ne-am promis că vom rămâne prietene și că ne vom vizita. Și, desigur, nu puteam pleca fără să-mi iau rămas-bun de la prietenii mei de la azilul unde făceam voluntariat. Când Rudi m-a văzut împreună cu Robert, a înțeles imediat cine e și s-a bucurat nespun pentru noi.

— Vă doresc să ajungeți bătrâni ca mine și să fiți împreună, îndrăgostiți ca acum, ne-a spus el emoționat, privindu-ne cu ochii în lacrimi.

I-am spus că voi reveni special pentru el, să-l vizitez, iar la plecare mi-a dăruit o carte împachetată stângaci în hârtie albă și legată cu ață, însă, când am vrut să o desfac, m-a oprit și mi-a spus că este o simplă carte în limba germană, una pe care a avut-o la îndemână, dar pe care mi-o dăruiește ca amintire și voi avea timp s-o răsfoiesc atunci când voi ajunge acasă. Și așa am și făcut, mai ales că am considerat că ambalajul o va proteja în bagaje. Rudi mi-a mai dat o poză cu el și cu Bertha, pe care mi-a scris că mă iubește, iar eu m-am emoționat foarte tare și l-am îmbrățișat cu multă afecțiune – la fel simțisem și pentru Bertha.

— Dacă nu ar fi existat Robert, m-aș fi îndrăgostit de tine, tinere! i-am spus cu toată seriozitatea, știind că îl va amuza complimentul meu atât de special.

— Ei, uite că pe mine nimic, nici măcar bătrânețea, nu m-a împiedicat să mă îndrăgostesc de tine, a glumit el, schițând un zâmbet cuceritor. Ai grijă de tine, *Meine Liebe*. Și să nu uiți să treci pe la mine dacă mai vii pe aici, ții minte unde, da? m-a rugat senin, făcând referire la locul unde avea să-și doarmă somnul de veci, loc pe care mi-l arătase atunci când am fost cu el la mormântul iubitei lui Bertha. Pierdusem deja prea mulți oameni dragi și numai gândul ăsta îmi provoca o durere ascuțită în inimă.

— Mai este mult până atunci, Rudi. Tu trebuie să ai grijă de fetele mai tinere de aici, i-am spus zâmbind, dar cu lacrimi în ochi, privind spre grupul vesel de doamne în vârstă care jucau cărți la o masă.

Știam, fără a accepta asta pe deplin, că-l văd pe Rudi pentru ultima oară – îi cunoșteam prea bine problemele de sănătate – și poate că și el știa asta. L-am îmbrățișat strâns, apoi l-am ajutat să se așeze în căruciorul cu care se deplasa prin clădirea azilului, iar el ne-a condus până în curte, ajutat de Robert, care manevra cu grijă scaunul cu rotile.

Mi s-a rupt sufletul să-l privesc pentru ultima oară – singur, pierdut ca un copil neajutorat pe aleea înverzită a parcului din jurul azilului, ne privea cu dragoste cum ne îndreptam spre ieșire ținându-ne de mână. Și simțeam, știam, cu siguranță, că era fericit pentru mine.

Și astfel, după câteva zile de la sosirea lui Robert în Germania, am pornit împreună cu el spre România. Am plecat dis-de-dimineată, cu mașina încărcată peste măsură, însă am luat doar o parte din lucruri, restul le-am dăruit cu drag vecinei mele – tot ea urma să-mi trimită printr-o firmă de transport ce nu am putut pune eu în bagaj – și unei colege care venise la studii tocmai din Angola și care avea mare nevoie să-și utilizeze apartamentul. De asemenea, am lăsat și un cadou pentru Rudi: o poză cu mine și un pulover pe care i-l cumpărasem, un pulover frumos și călduros, cu nasturi, pentru că el detesta fermoarele.

Eu și Robert nu ne mai săturam de vorbă, aveam prea multe să ne povestim, după cele câteva luni în care nu am știut nimic unul despre celălalt, și, după ce i-am spus cum a fost perioada mea de acomodare, iar el m-a pus la curent cu toate noutățile despre cei de acasă, am vorbit mult și cu emoție despre ceea ce am trăit și am simțit profund fiecare în perioada în care am fost departe unul de celălalt. La un moment dat, fără să-l aduc pe Angel în discuție, Robert, ușor mohorât, a vrut să știe ce s-a întâmplat între mine și el.

— Atunci când a fost Angel la tine... El mi-a spus că nu ați făcut dragoste, dar nu prea îmi vine să-l cred, mi-a mărturisit cu tristețe.

— Doamne, Robert, l-ai interogat pe Angel? Și de ce să nu-l crezi? m-am mirat eu.

— A spus că a dormit cu tine, mi-a zis abia șoptit, de parcă l-ar fi durut îngrozitor fie și numai să dea glas acestui lucru.

— Și ce, trebuie neapărat să mă culc cu toți bărbații cu care dorm în același pat? i-am răspuns ușor răstit, pusă în încurcătură de subiectul sensibil pe care-l abordase.

— De ce te irită subiectul?

— Mă enervează că nu ai încredere în mine. Nu ți-a păsat câteva luni cu cine dorm și cu cine mă culc și acum faci investigații..., i-am trântit și eu ce aveam pe suflet.

— Așa crezi tu, că nu mi-a păsat? Ba chiar am încredere în tine, așa să știi. În el nu am...

— Nu s-a întâmplat nimic între noi, i-am zis liniștită.

— Nimic? Chiar nimic?

Nu știam ce i-a povestit Angel, dar, chiar dacă nu i-ar fi povestit nimic despre noaptea aceea în care noi doi era să facem dragoste, nu voiam să-l mint – nu obișnuiam și, oricum, nu era nici normal să am secrete față de bărbatul pe care-l iubeam și împreună cu care urma să-mi construiesc o viață nouă. Aveam să ne ascundem și să mințim o lume întreagă – ar fi fost culmea să ne amăgim unul pe celălalt!

— Nu am făcut dragoste cu el, ce vrei să știi mai mult? l-am întrebat calmă.

— Ce s-a întâmplat exact. Ai dormit cu el. Dă-mi voie să nu cred că a stat lângă tine ca o piatră, e bărbat. Iar tu erai liberă, aveai tot dreptul să faci dragoste cu el, erai singură și vulnerabilă, departe de toți cei dragi. Iar el este un tip care arată foarte bine... Și te place mult, mi-a argumentat el.

În sufletul lui, motivele pentru care nu credea că între mine și Angel nu fusese nimic erau pe deplin justificate.

— Robert, de ce vrei să știi ce s-a întâmplat în noaptea aceea? am insistat eu. Mă pui într-o postură delicată.

— Pur și simplu, vreau să știu ce s-a întâmplat între voi. De fapt, mai mult decât orice, aș vrea să știu ce ai simțit tu.

— Te confrunți cumva cu sentimente de nesiguranță în ceea ce ne privește sau ce?

— Poate că da. Sau poate că vreau, pur și simplu, să știu totul despre tine, nu contează că e bine sau rău pentru mine.

Îmi era greu să-i spun omului pe care-l iubeam și care mă iubea că mi-am dorit să fac dragoste cu alt bărbat, să recunosc că mă simțisem atrasă de altcineva, dar trebuia să fiu sinceră și să-i spun adevărul, să nu las loc de suspiciuni. Nu puteam pleca alături la drum într-o viață nouă, dacă nu eram în stare să fim onești unul față de celălalt, chiar și atunci când adevărul ar fi putut să doară.

— Ne-am sărutat, l-am lăsat să mă dezbrace și să mă mângâie..., am spus repede, direct, dintr-o singură suflare, privind fix înainte spre drumul pe care Robert conducea cu viteză foarte mare.

— De ce l-ai lăsat? m-a întrebat încordat, cu o voce stinsă.

— Pentru că, nu știu, atunci, în momentul acela, simțeam nevoia să fiu iubită.

— Și pentru că te-ai simțit mereu atrasă de el, nu-i așa? a dat el glas celei mai mari îngrijorări ale sale.

— Nu este logic că, dacă nu mă simțeam atrasă de el, nu s-ar fi ajuns până în acel punct? i-am replicat ușor enervată,